

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 kwietnia 2014 roku

Sąd Rejonowy w Białymstoku XV Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Jurzyk

Protokolant Anna Turowska

przy udziale Prokuratora Jacka Pletniewskiego

po rozpoznaniu dnia 09.04.2014 r. sprawy

B. L. s. H. i S. z d. S.

ur. (...) w B.

oskarżonego o to, że w dniu 21 maja 2013 roku około godziny 19:30 w B. na ulicy (...) prowadził motocykl marki Y. (...) będąc w stanie nietrzeźwości, co potwierdziły przeprowadzone badania z wynikiem I badanie – 1,12 mg/dm³ (2,352‰) i II badanie – 1,13 mg/dm³ (2,373‰) alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Białymstoku sygn akt III K 4232/05, Sąd Rejonowy w Grajewie sygn akt II K 574/10 w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. Oskarżonego B. L. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. skazuje go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 5 (pięciu).

III. Na mocy art. 43 § 3 k.k. nałożyć na oskarżonego B. L. obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

IV. Zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku przewodu sądowego ustalono następujący stan faktyczny:

B. L. jest mieszkańcem B.. Był dwukrotnie karany. Wyrokiem z dnia 24 października 2005r. Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt III K 4232/05 został skazany za czyn z art. 178a § 1 kk na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący cztery lata. Karę tę odbywał od dnia 12 grudnia 2008r. do 10 września 2009r. Postanowieniem Sądu Okręgowego w Łomży II 1 Kow1025/09 został przedterminowo zwolniony. Wyrokiem z dnia 21 stycznia 2011r. Sądu Rejonowego w Grajewie sygn. akt II K 574/10 B. L. został ponownie skazany za czyn z art. 178a § 1 i 4 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk na karę 1

roku pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący trzy lata oraz karę grzywny w wymiarze 10 stawek dziennych równoważnych kwocie po 50 zł jedna.

W dniu 21 maja 2013r. B. L. wraz ze znajomymi spożywał alkohol. Po kłótni ze swoją dziewczyną wsiadł na motor Y(...), którym zamierzał jechać do domu. Jego nieprawidłowy sposób jazdy zwrócił uwagę jadących obok funkcjonariuszy policji. Jadąc ulicą (...)około godziny 19.30 został przez nich zatrzymany do kontroli drogowej. Z uwagi na wyczuwalną woń alkoholu od kierowcy poddano go badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Dwukrotne badanie dało wynik pozytywny, wykazując u B. L. stan nietrzeźwości. W pierwszej próbie wynik wyniósł 1,12 mg/dm³ (2,352‰), w drugiej 1,13 mg/dm³ (2,373‰) alkoholu w wydychanym powietrzu. Jego pojazd został zabezpieczony na strzeżony parking. Kierujący nie posiadał przy sobie prawa jazdy, po dokonaniu niezbędnych czynności został osadzony w Izbie Wyrzeźwień.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie: wyjaśnień oskarżonego B. L. (k. 8v, 67v, 104), notatki urzędowej (k. 1), protokołu użycia alkotestu (k. 2), świadectwa wzorcowania (k. 3), potwierdzenia zameldowania (k. 91) karty karnej (k. 93-94), orzeczeń sądowych (k. 36-38).

Oskarżony B. L., przesłuchiwany dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym, przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (k. 8v, 67v).

Przed Sądem ponownie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zatrzymania przebywał wcześniej na działce w K. ze swoją dziewczyną i znajomymi. W tym czasie jeździli motorem po lesie, później rozpalili grilla i pili piwo. Na motor wsiadł po tym, gdy pokłócił się z dziewczyną i chciał wrócić do domu. Dodał, że bardzo tego żałuje i chciałby poddać się terapii (k. 104).

Sąd zważył, co następuje:

Merytoryczna ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, który stanowił podstawę wydania wyroku w niniejszej sprawie wskazuje jednoznacznie, iż вина oskarżonego B. L. nie budzi żadnych wątpliwości.

Wyjaśnienia oskarżonego, w których przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i podał okoliczności jego popełnienia, zdaniem Sądu zasługują na walor wiarygodności, albowiem korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Bezspornym bowiem jest, iż oskarżony B. L. w dniu 21 maja 2013 roku w B. na ul. (...)około godzinie 19:30 kierował motocyklem marki Y. (...) - okoliczność ta jednoznacznie wynika z treści notatki urzędowej (k. 1). Nie budzi także wątpliwości fakt, że B. L. prowadząc pojazd był pod wpływem alkoholu, co z kolei potwierdza protokół badania stanu trzeźwości (k. 2). Badanie przeprowadzone przy użyciu urządzenia kontrolno-pomiarowego wykazało obecność alkoholu w wydychanym powietrzu – w I badaniu o godzinie 19.34 – 1,12 mg/dm³, w II o godzinie 20.01 – 1,13 mg/dm³. Taki współczynnik zawartości alkoholu w organizmie człowieka w momencie prowadzenia przez niego pojazdu mechanicznego przekracza ustaloną przepisami kodeksu karnego granicę dzielącą stan po użyciu alkoholu od stanu nietrzeźwości (art. 115 § 16 kk). Urządzenie to posiadało ważne świadectwo legalizacji, zatem odczyt zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu należy uznać za prawidłowy (k. 3). Podkreślić przy tym należy, że prawidłowość wyniku, czy też sposób przeprowadzenia badania nie zostały także zakwestionowane przez oskarżonego. Własnoręcznie podpisał on protokół użycia urządzenia kontrolno – pomiarowego wraz z załączonymi wydrukami z urządzenia. Nie żądał ponownego badania, badani krwi, jak też nie zgłosił uwag, co do tej czynności. Nadto oskarżony podał do protokołu badania, że spożywał w tym dniu alkohol w postaci piwa. Jedynie ilość jaką wskazał – około 1,0 litra i czas – około godz. 14.00 mogą budzić pewne wątpliwości, biorąc pod uwagę zwykły stan nietrzeźwości, jednakże okoliczność ta nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia o winie oskarżonego.

Dopełnieniem powyższego dowodu jest również notatka urzędowa (k. 1), która potwierdza fakt prowadzenia pojazdu przez oskarżonego, jak też opisuje okoliczności, czas i miejsce jego zatrzymania oraz wynik badania stanu trzeźwości.

Nadto dołączone odpisy wyroków Sądu Rejonowego w Białymstoku sygn. akt III K 4232/05 oraz Sądu Rejonowego w Grajewie sygn. akt II K 574/10 pozwoliły na ustalenie w sposób niepodważalny faktu uprzedniego skazania B. L. za przestępstwo z art. 178a § 1 kk.

Zeznania świadka W. M. (k. 44v) nie miały istotnego znaczenia w sprawie, świadek nie miała żadnej wiedzy na temat przedmiotowego zajścia.

Ustalony przez Sąd stan faktyczny jest zatem bezsporny, potwierdzają go w całej rozciągłości wymienione dowody, które w ocenie Sądu są oczywiste i niepodważalne oraz w pełni oddają przebieg zdarzenia, wzajemnie się uzupełniając i tworząc logiczny porządek.

Nie ulega też wątpliwości, że B. L. zdawał sobie sprawę z tego, iż prowadząc motocykl znajduje się w stanie nietrzeźwości, naruszając swym lekceważącym zachowaniem podstawowe zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Jako osoba dorosła, sprawna intelektualnie miał z całą pewnością świadomość wpływu wypitego alkoholu na własny organizm. Swoją świadomością musiał obejmować również konsekwencje jakie wiążą się z prowadzeniem pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Był już bowiem prawomocnie dwukrotnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zatem zdaniem Sądu działanie oskarżonego bez wątpienia cechowało się umyślnością i zamiarem bezpośrednim co oznacza, że swoim zachowaniem polegającym na ponownym kierowaniu motocyklem w stanie nietrzeźwości wyczerpał ustawowe znamiona strony przedmiotowej i podmiotowej przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk.

Sąd przyjął również, iż oskarżony działał w warunkach recydywy w typie podstawowym, albowiem odbył on już karę 6 miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne – tj. kierowanie pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości. Kolejnego czynu dopuścił się zaś w ciągu pięciu lat po odbyciu tejże kary.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze całokształt okoliczności popełnienia czynu, jak też warunki i właściwości osobiste B. L.

Zdaniem Sądu czyn popełniony przez oskarżonego cechował się, w ramach ukształtowania sankcji za popełnienie tego przestępstwa przez ustawodawcę, znacznym stopniem społecznej szkodliwości. Prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości jest często przyczyną groźnych i tragicznych w skutkach wypadków, w których poszkodowanymi są inni niż nietrzeźwy kierowca uczestnicy ruchu drogowego. Podejmowanie się prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości godzi w jedną z głównych zasad bezpieczeństwa. Sprawność psychomotoryczna kierowcy ulega pod wpływem alkoholu znacznemu obniżeniu – nie jest on w stanie prawidłowo kontrolować sytuacji na drodze i odpowiednio szybko reagować na pojawiające się zagrożenia. Przepis art. 178a § 4 kk, który wszedł w życie 1 lipca 2010 r. jest efektem dążenia ustawodawcy do zaostrzenia odpowiedzialności sprawców, którzy kolejny raz bez zastanowienia – mimo wcześniejszego sygnału ze strony wymiaru sprawiedliwości o braku akceptacji tego typu zachowania - decydują się prowadzić jakikolwiek pojazd mechaniczny po spożywaniu alkoholu.

Sąd miał również na uwadze wysoki stopień nietrzeźwości oskarżonego, który przekraczał przeszło czterokrotnie normę wynoszącą 0,25 mg/dm³, a także fakt, iż miał on tendencję wzrostową, a zatem oskarżony zdecydował się prowadzić motocykl bezpośrednio po spożyciu alkoholu. Trzeba przy tym mieć na względzie, że B. L. stwarzał spore zagrożenie dla ruchu drogowego, mimo wieczornej pory poruszał się ulicą o dość dużym natężeniu ruchu. Jego sposób jazdy, a także fakt, że nie chciał zatrzymać się do kontroli drogowej stanowił również szczególne niebezpieczeństwo dla usiłujących go zatrzymać funkcjonariuszy policji.

Podmiotowe cechy oskarżonego takie jak jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia zostały wzięte pod uwagę przez Sąd jako okoliczności obciążające. B. L. był już dwukrotnie skazany za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji na karę bezwzględnego pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dostawał zatem szanse na poprawę swego zachowania i wyciągnięcie stosownych wniosków. Faktem jest, iż pierwszy czyn popełnił w 2005 roku, zatem przeszło dziewięć lat temu, jeśli jednak weźmie się pod uwagę

iż do dnia 10 września 2009r. odbywał karę pozbawienia wolności i podobnego przestępstwa dopuścił się w lipcu 2010r., okoliczność ta powinna być odbierana w zupełnie innym wymiarze. Oskarżony przebywał na wolności dopiero 10 miesięcy i to w po jego przedterminowym zwolnieniu, a już ponownie wszedł w konflikt z prawem. Także od jego ostatniego skazania nie minął jeszcze wyznaczony okres próby. Oskarżony pięciokrotnie przebywał także w Izbie Wyrzeźwień. W ocenie Sądu okoliczności te dobitnie wskazują, iż proces resocjalizacji w stosunku do oskarżonego powinien być kontynuowany w warunkach izolacji.

Tylko kara bezwarunkowego pozbawienia wolności może spełnić w stosunku do oskarżonego wszelkie cele wychowawcze i prewencyjne (art. 58 § 1 kk a contrario). Oskarżony nie daje bowiem w żadnym stopniu pozytywnej prognozy kryminologicznej, jeżeli pomimo uprzedniego skazania kolejny raz popełnia tożsame przestępstwo umyślne, będąc jednocześnie w toku probacji. W ocenie Sądu orzeczona kara 8 miesięcy jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz charakteru popełnionego przez niego czynu. Tylko bowiem izolacja oskarżonego pozwoli osiągnąć wobec niego pożądane skutki resocjalizacyjne w taki sposób, aby nigdy więcej nie zdecydował się na popełnienie kolejnego przestępstwa. Jak widać stosowane wobec B. L.środku o charakterze nieizolacyjnym i probacyjnym nie przyniosły żadnego pozytywnego skutku, co więcej utrwaliły w nim poczucie bezkarności. Oskarżony jest osobą zdemoralizowaną, systematycznie naruszającą zasady porządku prawnego. Świadomie nie skorzystał z dawanych mu szans na poprawę postępowania i umyślnie popełnił nowe przestępstwo. Nie daje więc żadnej pozytywnej prognozy kryminologicznej. Jego deklaracja chęci poddania się terapii, wobec dotychczasowego braku działania w tym zakresie, zdaje się być jedynie obietnicą złożoną w celu złagodzenia grożącej mu kary.

Rozważając kwestię wymiaru kary należy przy tym pamiętać, iż zgodnie z art. 69 § 4 kk wobec sprawcy przestępstwa określonego w art. 178a § 4 sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Na gruncie niniejszej sprawy Sąd nie dopatrył się żadnej wyjątkowej okoliczności.

Z uwagi na to, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji i w czasie popełnienia tego czynu znajdował się w stanie nietrzeźwości, Sąd – stosując przepis art. 42 § 2 kk – obligatoryjnie orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wszelkiego typu. Przy ustalaniu wymiaru tego środka karnego Sąd miał na uwadze, by represja z nim związana spełniła w stosunku do oskarżonego cele zapobiegawcze i wychowawcze – w takim stopniu, aby oskarżony potraktował skazanie w przedmiotowej sprawie jako naukę na przyszłość i nigdy więcej nie zdecydował się na prowadzenie jakiegokolwiek pojazdu po spożyciu alkoholu. Przy wymiarze tego środka Sąd miał również na względzie jako okoliczność obciążającą rażące naruszenie zasady trzeźwości w ruchu drogowym oraz duże niebezpieczeństwo wywołane przez oskarżonego. Dlatego też za adekwatny uznano środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w wymiarze 5 lat.

Wobec orzeczonego środka karnego oraz faktu, że oskarżony w czasie zatrzymania do kontroli nie posiadał przy sobie dokumentu prawa jazdy i nie zostało ono mu zatrzymane, Sąd na mocy art. 43 § 3 kk nałożył na niego obowiązek zwrotu dokumentu uprawniającego do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Z uwagi na brak możliwości płatniczych oskarżonego, który został skazany na bezwzględną karę pozbawienia wolności, a dotychczas utrzymywał się jedynie z prac dorywczych, Sąd na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwolnił go od kosztów sądowych w całości.